

Maduixes silvestres és un compendi de les millors virtuts del Bergman jove. És la seva gran obra mestra dels anys de la seva joventut. Aclaparadorament és una pel·lícula rodona. Presenta totes les preocupacions i obsessions del cineasta que s'aniran repetint al llarg de la seva obra posterior. Es tracta del Bergman més assequible, el menys crític i misteriós però no per això espectacularment interessant. Un ancià Isaak Borg ret comptes a si mateix en un viatge en cotxe. És una road-movie amb totes les de llei. L'ancià protagonista té l'oportunitat de conèixer-se a si mateix, de redimir el seu passat. Les seves relacions passades i actuals li serveixen per afrontar un fet ineludible: que en un moment o altre no gaire tardà Isaak Borg s'ha d'enfrontar amb la mort. Rere els seus problemes amb el seu fill, les tibantors amb la seva jove, Isaak busca tenir la consciència tranquil·la. I no se n'acaba de sortir, ha estat un metge eminent però alhora immensament egoista. En aquest viatge comprendrà que certs fets són irreversibles. L'acompanyen en el viatge tres joves que són el contrapunt alegre del film. Així la pel·lícula no queda encallada en una solemne transcendència. Maduixes silvestres malgrat la gravetat de tot el seu to general, és un cant positiu a la vida. Una cinta oberta al fluir natural de la vida, en la vellesa arriba un moment que ja no podem estar insegurs, ja no podem dubtar més, la realitat cau inexorable sobre la consciència del protagonista. Així el fill d'Isaak, Evald té tot una vida per endavant i sembla que va en camí de repetir els mateixos errors que el seu pare. Isaak, per contra ja no pot equivocar-se més. Al final de una vida intensa s'imposa la realitat de la família, els pares, els fills, els germans ens han causat tan dolor com gotes de felicitat. En cloure el film Isaak sembla reconciliar-se amb la vida. És hora de posar els amors de la seva existència en el lloc que els pertoca. Ha arribat el moment de fer un balanç de la vida. Pel protagonista és una experiència agredolça el reviu certs parts de la seva vida. Per Bergman la mort no té sentit si la vida no és viscuda amb convicció i intensitat. És igual que s'hagin comès errors. Viure és abocar-se en un precipici i sortir-ne indemne. Al film Isaak Borg comparteix el viatge amb uns personatges joves que resten gravetat a la solemnitat i suposada pompositat. D'aquesta forma s'evita caure en la pedanteria, les accions dels personatges protagonistes són fresques, entenedores i riques en significacions. El matrimoni, l'amor, la parella tots aquests temes són tocats amb un to exquisit. Tenim la sensació que al final de la cinta Isaak Borg pot morir-se amb una certa pau. El contingut del seu últim somni així ho certifica. Quan un ancià evoca i somnia amb la infantesa, és que té un somni clau per molt que només se'n recordi d'uns quants segons. La vida és meravellosa amb totes les seves misèries, val la pena haver-la viscuda malgrat que no s'ha fet justícia, que ens haguem sentit abocats a una soledat irreparable, o veiem com els nostres fills estan destinats a cometre els mateixos errors que nosaltres. Isaak Borg és l'exemple clar que estimar

és voler compartir i perdonar, entendre que l'amor no és definitiu, ens deixa cicatrius però fa avançar, no ens deixa estancats. L'amor de joventut d'Isaak és punyent i inevitable, el fereix però no per això Isaak es converteix en un ressentit. Ha triomfat en la seva professió de metge i se l'estimen, al llarg de la seva vida ha teixits lleialtats fèrries com la de la seva serventa. És estimat per la seva jove, al poble on el va veure néixer i on va desenvolupar gran part de la seva vida professional. La vida s'ha de digerir poc a poc, sense presses perquè al final sempre ens espera la mort, un bol de maduixes silvestres es menja en poca estona, només en fruïm el moment de cruspí-nos-el. Al capdavall la vida és això petits moments fugissers de pura felicitat que se'n van i que queden gravats a la memòria. Fins i tot en la manera d'encaixar i recordar les derrotes de la joventut, Isaak no pot estar d'observar-ho des de una distància melancòlica, la vida és dura sí però només ens sentim vius quan en un moment o altre ens han punxat. Viure significa sofrir i serem incapaços de ser feliços si no acceptem la pena i el dolor com a part integrants i inevitables de la vida. Isaak assumeix que ja no li cal lluitar més. És el moment de passar el relleu als joves, i ell conscient d'això ho fa. A la fi el que queda de veritat són els moments més bons de la infantesa, l'amor dels pares, de la dona de la seva vida, tot s'ajunta per estar preparat per assumir la fi de tot, el moment ineluctable que és la mort. Perquè la mort pot ser terrible però no és menys veritat que estarem més tranquils si entenem que mort i vida formen part d'una unitat primigènica. Al final quan tots ens hem tret totes les nostres màscares tot convergeix en un mateix punt: el gran amor de la teva vida, els pares que estan per tu, tot va a parar a un sabor agradable i de plenitud que dura uns quants segons. És suficient per saber que la vida ha valgut la pena de viure-la. Així es clou maduixes silvestres. Amb la certesa que la història de un home qualsevol també pot ser la nostra història particular.